

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2023 r. poz. 1939) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 37:

a) w ust. 1 po wyrazach „lub art. 40 ust. 1,” dodaje się wyrazy: „oraz wyznaczone komórki organizacyjne Służby Ochrony Państwa, Zespół Pomocy Humanitarno-Medycznej, medyczne zespoły ratunkowe, o których mowa w art. 42a ust. 1”,

b) po ust. 11 dodaje się ust. 11a w brzmieniu:

„11a. Nie wymaga uzyskania pozwolenia, o którym mowa w ust. 3 lub 4, przemieszczenie przez granicę państwową produktu leczniczego zawierającego w swoim składzie środek odurzający lub substancję psychotropową znajdującego się w posiadaniu funkcjonariusza Służby Ochrony Państwa, o którym mowa w art. 42a ust. 1 pkt 1, albo członka podmiotów, o których mowa w art. 42a ust. 1 pkt 2 i 3, przekraczających tę granicę w ramach wykonywania swoich obowiązków służbowych wymagających zastosowanie takiego produktu leczniczego.”;

2) w art. 40a po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a Prowadzenie działalności w zakresie, o którym mowa w ust. 1, przez jednostki organizacyjne Państwowej Inspekcji Sanitarnej nie wymaga uzyskania zezwolenia Prezesa Biura do spraw Substancji Chemicznych.”;

3) w art. 40a ust. 7otrzymuje brzmienie:

„7. Prezes Biura do spraw Substancji Chemicznych podejmuje decyzję o wydaniu lub odmowie wydania zezwolenia w terminie 90 dni od daty otrzymania kompletnego wniosku, biorąc pod uwagę kompetencje, wiarygodność i rzetelność wnioskodawcy. Prezes odmawia wydania zezwolenia, w przypadku gdy istnieją uzasadnione podstawy budzące wątpliwości co do kompetencji, wiarygodności i rzetelności wnioskodawcy, w tym skazania na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji oraz ustawę z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski.

członkowskiego Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, osoby fizycznej będącej współnikiem (akcjonariuszem) spółki prowadzącej działalność w zakresie, o którym mowa w ust. 1, reprezentującej co najmniej 20% kapitału zakładowego, a w przypadku prostej spółki akcyjnej - posiadającej co najmniej 20% akcji tej spółki, oraz członków zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej lub prokurentów takiej spółki oraz osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.”;

4) po art. 42 dodaje się art. 42a w brzmieniu:

„Art. 42a. 1. Posiadać i stosować produkty lecznicze zawierające w swym składzie środki odurzające, substancje psychotropowe lub prekursory kategorii 1 bez konieczności uzyskania zezwolenia, o którym mowa w art. 35 ust. 1 lub 2, art. 40 ust. 1 lub 2 albo art. 42 ust. 1 lub 2, w zakresie i ilości niezbędnej do realizacji zadań może:

- 1) wyznaczona przez Komendanta Służby Ochrony Państwa komórka organizacyjna Służby Ochrony Państwa oraz wyznaczeni przez kierownika takiej komórki funkcjonariusze,
- 2) Zespół Pomocy Humanitarno-Medycznej oraz wyznaczeni przez Szefa Zespołu Pomocy Humanitarno-Medycznej członkowie Zespołu Pomocy Humanitarno-Medycznej,
- 3) medyczny zespół ratunkowy sklasyfikowany w ramach globalnej inicjatywy Światowej Organizacji Zdrowia (WHO EMT Initiative) lub specjalistyczna grupa ratownicza realizująca zadania w ramach Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności, o którym mowa w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/EU z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 924, Dz. Urz. UE L 250 z 4.10.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 771 z 20.03.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 117 z 15.04.2020 str. 3, Dz. Urz. UE L 185 z 26.05.2021, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 2023/2671 z 28.11.2023).

2. Wyznaczona komórka organizacyjna Służby Ochrony Państwa, Zespół Pomocy Humanitarno-Medycznej oraz medyczny zespół ratunkowy lub medyczny zespół ratunkowy, o których mowa w ust. 1, mogą nabywać produkty lecznicze zawierające w swym składzie środki odurzające, substancje psychotropowe lub prekursory kategorii 1 wyłącznie od podmiotów posiadających zezwolenie, o którym mowa w art. 35 ust. 1 pkt 1 lub art. 40 ust. 1, albo na podstawie pozwolenia, o którym mowa w art. 37 ust. 3.”;

5) w art. 43 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty, które uzyskały zezwolenia, o których mowa w art. 35 ust. 1 lub 2, art. 40 ust. 1 lub 2 albo art. 42 ust. 1 lub 2, oraz wyznaczone komórki organizacyjne Służby Ochrony Państwa, Zespół Pomocy Humanitarno-Medycznej i medyczne zespoły ratunkowe, o których mowa w art. 42a ust. 1, są obowiązane do składania Głównemu Inspektorowi Farmaceutycznemu rocznych sprawozdań w zakresie ilości środków odurzających, substancji psychotropowych oraz prekursorów kategorii 1 wykorzystanej w prowadzonej przez nie działalności.”;

6) art. 44e otrzymuje brzmienie:

„Art. 44e. Substancję będącą jednocześnie środkiem odurzającym i nową substancją psychoaktywną albo substancją psychotropową i nową substancją psychoaktywną albo prekursorem kategorii 1 i nową substancją psychoaktywną uznaje się odpowiednio za środek odurzający, substancję psychotropową albo prekursor kategorii 1.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2024 r. poz. 145) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł rozdziału 10c otrzymuje brzmienie:

„Punkty kontaktowe wymiany informacji z państwami członkowskimi Unii Europejskiej, współpraca w ramach konwencji oraz krajowe biuro do spraw odzyskiwania mienia”;

2) po art. 145k dodaje się art. 145ka w brzmieniu:

„Art. 145ka. Komendant CBŚP wykonuje zadania, o których mowa w art. 17 ust. 7 Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, sporządzonej w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 r. (Dz. U. z 1995 r. poz. 69).”.

Art. 3. W ustawie z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz. U. z 2023 r. poz. 1309) po art. 37 dodaje się art. 37a w brzmieniu:

„Art. 37a. Izba morska właściwa dla portu macierzystego statku, na wniosek Komendanta Centralnego Biura Śledczego Policji złożony przez niego w związku z wykonywaniem zadań, o których mowa w art. 17 ust. 7 Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, sporządzonej w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 r. (Dz. U. z 1995 r. poz.

69), niezwłocznie informuje go o polskiej przynależności statku, którego dotyczy wniosek, lub jej braku.”.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

ZA ZGODNOŚĆ POD WZGLĘDEM PRAWNYM,
LEGISLACYJNYM I REDAKCYJNYM

Władysław Puzoń

Dyrektor Departamentu Prawnego w Ministerstwie Zdrowia
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

UZASADNIENIE

Projektowana ustawa o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw została opracowana ze względu na potrzebę uregulowania przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2023 r. poz. 1939), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu narkomanii”, dotyczących posiadania przez upoważnione jednostki nowych substancji psychoaktywnych. W projekcie dokonuje się również zmian umożliwiających spełnienie międzynarodowych wymogów przez medyczne zespoły ratunkowe niosące pomoc osobom poszkodowanym w wyniku klęsk żywiołowych lub katastrof przez możliwość wyposażenia w niezbędne produkty lecznicze, w tym będące środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi lub prekursorami. Proponowana regulacja zawiera również dostosowanie odpowiednich przepisów do postanowień Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, sporządzoną w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 r., która została ratyfikowana przez Rzeczpospolitą Polską.

Celem zmian wprowadzonych w art. 1 pkt 1 i 4 projektu ustawy jest umożliwienie świadczenia usług opieki zdrowotnej osobom poszkodowanym w wyniku klęsk żywiołowych lub katastrof przez działania podejmowane przez medyczne zespoły ratunkowe w ramach międzynarodowych mechanizmów koordynujących niesienie pomocy.

Świadczenie pomocy medycznej w ramach międzynarodowych mechanizmów niesienia pomocy osobom poszkodowanym w wyniku klęsk żywiołowych lub katastrof wymaga zorganizowania medycznych zespołów ratunkowych spełniających określone warunki dotyczące udziału w nich osób odpowiednio przygotowanych do świadczenia pomocy, posiadających odpowiednią infrastrukturę i narzędzia, a także wdrożenia odpowiednich procedur. Międzynarodowe wymogi dotyczą również wyposażenia zespołów ratunkowych w niezbędne produkty lecznicze, w tym produkty lecznicze będące środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi lub prekursorami. Obecne regulacje prawne w zakresie obrotu produktami leczniczymi określone w ustawie z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U. z 2024 r. poz. 686) oraz ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii stanowią jednak barierę dla wykorzystania produktów leczniczych w działaniach pomocowych realizowanych przez zespoły medyczne, w szczególności w zakresie wywozu silnie znieczulających produktów leczniczych niezbędnych do zapewnienia minimalnych standardów opieki. Projektowana zmiana ustawy ma na celu usunięcie tych barier. Przewiduje ona

możliwość obrotu (przyjmowanie i wydawanie, w tym przywóz z zagranicy i wywóz za granicę) produktami leczniczymi, w tym zawierającymi w swym składzie środki odurzające, substancje psychotropowe lub prekursorzy, przez medyczne zespoły ratunkowe w celu:

- 1) udzielania świadczeń opieki zdrowotnej osobie poszkodowanej w wyniku klęski żywiołowej lub katastrofy, w ramach działań ratowniczych koordynowanych przez Organizację Narodów Zjednoczonych lub Światową Organizację Zdrowia;
- 2) zastosowania w ramach Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności, ustanowionego decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1313/2013/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 924, z późn. zm.).

Obecnie jedynym w kraju zespołem medycznym certyfikowanym przez Światową Organizację Zdrowia oraz zgłoszonym do puli dobrowolnej Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności jest medyczny zespół ratunkowy prowadzony przez Fundację Polskie Centrum Pomocy Międzynarodowej (PCPM), będąca organizacją pozarządową. Zespół ten jest zdolny do wyjazdu do strefy dotkniętej klęskami żywiołowymi (np. trzęsieniem ziemi) lub kryzysami humanitarnymi w ciągu 24 godzin. W jego skład wchodzi ponad 120 lekarzy, ratowników medycznych, pielęgniarek, ratowników GOPR i wspierających ich specjalistów od pomocy humanitarnej, którzy realizują misje pod auspicjami Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) lub Unii Europejskiej. Potencjał ludzki, którym dysponuje zespół, posiadana infrastruktura (wyposażenie w sprzęt medyczny, namioty szpitalne, zapasy materiałów medycznych, żywności oraz autonomiczne systemy oczyszczania wody i produkcji energii elektrycznej), która częściowo została sfinansowana ze środków publicznych (dotacja z Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w 2018) r., a także wdrożone procedury sprawiły, iż zespół ratunkowy działający w ramach PCPM uzyskał certyfikację WHO. Jest to tym samym 27. na świecie zespół ratunkowy, w tym 7. prowadzony przez organizację pozarządową, klasyfikowany i spełniający standardy określone przez WHO, co jest potwierdzone dokumentem podpisanym przez Dyrektora Generalnego WHO. Certyfikacja ta ma jednak charakter warunkowy, gdyż PCPM musi przedstawić na potrzeby WHO potwierdzenie, iż nie ma przeszkód prawnych, aby medyczny zespół ratunkowy uczestniczący w akcjach ratunkowych mógł dysponować określonymi środkami znieczulającymi i innymi substancjami kontrolowanymi, wymaganymi przez WHO i niezbędnymi m.in. w transporcie rannych do szpitala. Działając w ramach systemu WHO, medyczny zespół ratunkowy bez dostępu do substancji kontrolowanych może nie być dopuszczony do działań w strefach klęsk żywiołowych, gdzie takie produkty lecznicze

są szczególnie potrzebne, co może uniemożliwić stronie polskiej niesienia pomocy ofiarom trzęsień ziemi i innych kataklizmów poza krajach Unii Europejskiej. Dodatkowo brak dostępu Medycznego Zespołu Ratunkowego PCPM do legalnego wywozu substancji kontrolowanych uniemożliwia mu otrzymanie pełnej certyfikacji w ramach Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności.

W latach 2020–2022 Medyczny Zespół Ratunkowy PCPM zrealizował 10 misji medycznych, w tym 8 w odpowiedzi na pandemię COVID-19: wystawił połowę personelu polskiej misji medycznej do Brescii we Włoszech (marzec 2020 r.), działał pod auspicjami WHO w Kirgistanie, Tadżykistanie i Ugandzie oraz dzięki wsparciu Kancelarii Prezesa Rady Ministrów w Etiopii i Libanie. W lutym 2022 r. Medyczny Zespół Ratunkowy PCPM został wysłany w ramach Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności do niesienia pomocy medycznej ofiarom cyklonów na Madagaskarze.

Ponadto w projekcie przewidziano możliwość obrotu (przyjmowanie i wydawanie, w tym przywóz z zagranicy i wywóz za granicę) produktami leczniczymi, w tym zawierającymi w swym składzie środki odurzające, substancje psychotropowe lub prekursory, przez medyczne zespoły ratunkowe i Zespół Pomocy Humanitarno-Medycznej.

Ze względu na specyfikę działań Zespołu Pomocy Humanitarno-Medycznej polegającą na zapewnieniu natychmiastowej i niezbędnej pomocy osobom w przypadku zagrożenia ich zdrowia lub życia poza granicami naszego kraju (akcje ratunkowo-ewakuacyjnych ofiar wypadków i innych zdarzeń nagłych, wsparcie państw trzecich w działaniach ratunkowych, zabezpieczenie medyczne akcji związanych z zapewnieniem pomocy polskim obywatelom) konieczne jest wyposażenie Zespołu w niezbędne produkty lecznicze, w tym produkty lecznicze będące środkami odurzającymi, substancjami psychotropowymi lub prekursorami. Celem projektowanych zmian jest zwiększenie efektywności działań Zespołu Pomocy Humanitarno-Medycznej.

Propozycja brzmienia art. 42a ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, która umożliwi wskazany w tym przepisie podmiotom na nabywanie produktów leczniczych zawierających środki kontrolowane w oparciu o pozwolenie Głównego Inspektora Farmaceutycznego wydawane na podstawie art. 37 ust. 3 tej ustawy, uzasadniona jest koniecznością zapewnienia tym podmiotom możliwości nabywania takich produktów leczniczych od uprawnionych dostawców zlokalizowanych poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej. Takich dostawców obowiązuje prawo międzynarodowe (przede wszystkim

Konwencji Narodów Zjednoczonych z dnia 20 grudnia 1988 r. o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi), a w przypadku prekursorów narkotykowych również na poziomie przepisów unijnych. W ramach tej harmonizacji każda transakcja międzynarodowa objęta jest dwustronną weryfikacją organów państwowych, w tym koniecznością uzyskania pozwolenia/licencji zarówno w państwie wywozu, jak i przywozu. W polskim systemie prawnym takie pozwolenia/licencje wydawane są na podstawie art. 37 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Konieczność uzyskania takiego pozwolenia pojawia się zatem wyłącznie w przypadku transakcji międzynarodowych.

Proponuje się, aby wykorzystanie produktów leczniczych zawierających w swym składzie substancje kontrolowane przez Służbę Ochrony Państwa odnosiło się do wyznaczonej komórki organizacyjnej, która jest uprawniona in genere do posiadania i stosowania tych substancji, jak również do ich nabywania – jako określona jednostka w ramach służby. Podmiotem występującym jako strona transakcji nabycia tych substancji, jak również podmiotem raportującym ich wykorzystanie w ramach realizacji swoich zadań ustawowych, będzie zatem komórka organizacyjna, która została wyznaczona przez Szefa Służby Ochrony Państwa. W ramach tych komórek będą natomiast wyznaczeniu konkretni funkcjonariusze, których uprawnienia związane z substancjami kontrolowanymi będą ograniczone do posiadania i stosowania tych substancji – w ramach wykonywanych obowiązków. Funkcjonariusze nie będą zatem uprawnieni do nabywania substancji kontrolowanych i będą mogli je uzyskać wyłącznie w ramach swojej komórki organizacyjnej, po uprzednim wyznaczeniu ich przez kierownika tej jednostki. Obowiązek raportowania do Głównego Inspektora Farmaceutycznego jest podyktowany uwarunkowaniami prawa międzynarodowego oraz przepisów prawa unijnego, które nakładają na organ wyznaczony obowiązek raportowania wykorzystania i zużycia substancji kontrolowanych.

W obecnym stanie prawnym, zgodnie z art. 40a ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, prowadzenie przez przedsiębiorcę działalności w zakresie wytwarzania, przetwarzania, przerabiania, przywozu, wywozu, wewnątrzwspólnotowej dostawy lub wewnątrzwspólnotowego nabycia oraz wprowadzenia do obrotu nowej substancji psychoaktywnej wymaga zezwolenia Prezesa Biura do spraw Substancji Chemicznych na tę substancję, z wyjątkiem prowadzenia takiej działalności przez jednostki i podmioty, o których mowa w art. 23, art. 24 i art. 24a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w zakresie określonym w tych przepisach. Zmiana zawarta w art. 1 pkt 2 projektowanej ustawy dodaje ust. 1a w art.

40a, w którym wprowadzono zwolnienie dla jednostek organizacyjnych Państwowej Inspekcji Sanitarnej z obowiązku uzyskania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 tego przepisu. Państwowa Inspekcja Sanitarna realizuje zadania wynikające z ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2024 r. poz. 416), w tym prowadzi operacje z wykorzystaniem nowych substancji psychoaktywnych zgodnie z zakresem działań przyznanych jej w wyżej wymienionych przepisach w obszarze zapobiegania negatywnym wpływom czynników i zjawisk fizycznych, chemicznych i biologicznych na zdrowie ludzi. Ponadto, do obowiązków Państwowej Inspekcji Sanitarnej zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 1a ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej należy kontrola przestrzegania przepisów określających wymagania higieniczne i zdrowotne dotyczące kontroli przestrzegania przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w tym kontroli prowadzenia przez przedsiębiorców działalności w zakresie wytwarzania, przetwarzania, przerabiania, przywozu, wywozu, wewnątrzwspólnotowej dostawy lub wewnątrzwspólnotowego nabycia oraz wprowadzania do obrotu nowej substancji psychoaktywnej, w tym w postaci mieszaniny lub w wyrobie. Mając na uwadze zakres działań podejmowanych przez inspekcję sanitarną w obszarze nowych substancji psychoaktywnych zaproponowane zwolnienie z obowiązku uzyskania zezwolenia jest uzasadnione.

W ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii istnieje rozbieżność pomiędzy treścią art. 40a ust. 1 i ust. 7 w zakresie oznaczenia Prezesa Biura do spraw Substancji Chemicznych jako organu właściwego dla wydawania zezwoleń na prowadzenie działalności przez przedsiębiorcę w zakresie wytwarzania, przetwarzania, przerabiania, przywozu, wywozu, wewnątrzwspólnotowej dostawy lub wewnątrzwspólnotowego nabycia oraz wprowadzenia do obrotu nowej substancji psychoaktywnej. Niespójność w zakresie określenia organu właściwego wynika z faktu, że ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1655) wprowadziła zmiany w art. 40a ust. 7 dotyczące prostej spółki akcyjnej. Ustawa ta miała prawie dwuletnie *vacatio legis* tj. do dnia 1 lipca 2021 r. W okresie tego *vacatio legis* ustawą z dnia 28 maja 2020 r. o zmianie ustawy o substancjach chemicznych i ich mieszaninach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1337), dokonano zmiany nazwy organu administracji z Inspektora do spraw Substancji Chemicznych na Prezesa Biura do spraw Substancji Chemicznych. Zmiana ta weszła w życie w dniu 19 sierpnia 2020 r. tj. jeszcze w okresie *vacatio legis* ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw wobec czego art. 40a ust. 7 wskazywał jako organ właściwy Prezesa Biura do spraw Substancji Chemicznych.

Ten stan prawny obowiązywał do dnia 1 lipca 2021 r., kiedy to zaczęła obowiązywać ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz niektórych innych ustaw odwołująca się do poprzedniej nazwy organu. Dlatego obecnie art. 40a ust. 7 zawiera nieaktualną nazwę organu właściwego, co wymaga zmiany w niniejszej ustawie.

Przepis art. 44e ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dotychczasowym brzmieniu ustala zasadę, że substancje będące jednocześnie środkiem odurzającym i nową substancją psychoaktywną albo substancją psychotropową i nową substancją psychoaktywną uznaje się odpowiednio za środek odurzający albo substancję psychotropową. Projektowany art. 44e rozszerza ww. zasadę o substancje będące jednocześnie prekursorem kategorii 1 i nową substancją psychoaktywną, uznając je wyłącznie za prekursory kategorii 1. Powyższa regulacja ma na celu wyeliminowanie obciążenia administracyjnego dla przedsiębiorców, którzy w aktualnym stanie prawnym na prowadzenie działalności z wykorzystaniem tych substancji musieli uzyskać zarówno zezwolenie wydawane przez Głównego Inspektora Farmaceutycznego jak i Prezesa Biura do spraw Substancji Chemicznych. Dotyczy to substancji pseudoefedryna, efedryna, norefedryna i ich soli. Uznanie prekursorów kategorii 1, które jednocześnie są nowymi substancjami psychoaktywnymi wyłącznie za prekursory kategorii 1 dereguluje istniejący obowiązek uzyskania zezwolenia od Prezesa do spraw Substancji Chemicznych.

Zmiany zawarte w art. 2 i 3 projektu wynikają z faktu ratyfikowania przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi, sporządzoną w Wiedniu dnia 20 grudnia 1988 r., zwanej dalej „Konwencją”. Zgodnie z art. 17 ust. 3 Konwencji Strona Konwencji, która ma istotne powody, aby podejrzewać, że statek korzystający ze swobody żeglugi zgodnie z prawem międzynarodowym, który okazuje banderę albo znaki rejestracyjne innej Strony, współdziała w nielegalnym obrocie ww. środkami i substancjami, może zawiadomić o tym państwo tej bandery, prosić o potwierdzenie rejestracji, a w przypadku uzyskania tego potwierdzenia, prosić o zezwolenie przez państwo tej bandery na podjęcie stosownych środków wobec tego statku. W konsekwencji tego, zgodnie z art. 17 ust. 4 Konwencji, państwo bandery statku może zezwolić państwu wzywającemu m.in. na wejście na pokład statku, jego przeszukanie, a jeżeli znalezione zostaną dowody współdziałania w nielegalnym obrocie, podjęcie właściwych działań wobec statku, osób i ładunków znajdujących się na statku. Natomiast zgodnie z art. 17

ust. 7 Konwencji Strony zobowiązane są do wyznaczenia właściwych władz w zakresie przyjmowania i odpowiadania na tego rodzaju prośby.

Mając na celu wypełnienie postanowień Konwencji, proponowana zmiana ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2024 r. poz. 145), wyznacza po stronie polskiej, jako organ właściwy do wydawania zezwoleń na podjęcie stosownych działań państwu – Stronie Konwencji, Komendanta Centralnego Biura Śledczego Policji. Przestępczość związana z nielegalnym obrotem środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi ma charakter zorganizowany, a zgodnie z ww. ustawą, to Centralne Biuro Śledcze Policji jest jednostką organizacyjną Policji służby śledczej realizującą zadania w zakresie rozpoznawania, zapobiegania i zwalczania przestępczości zorganizowanej.

Zgodnie z Konwencją konieczne jest zapewnienie wyznaczonej władzy krajowej, tj. Komendantowi Centralnego Biura Śledczego Policji, dostępu do informacji o polskiej przynależności statku, bądź jej braku. Temu ma służyć proponowana zmiana w ustawie z dnia 18 września 2001 r. – Kodeks morski (Dz. U. z 2023 r. poz. 1309), która taki dostęp umożliwi.

Projekt przewiduje, że ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie wpływa na mikro-, małe i średnie przedsiębiorstwa.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji lub uzgodnienia.

Projekt ustawy nie podlega notyfikacji zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) ponieważ nie zawiera przepisów technicznych.

Projekt aktu prawnego nie zawiera wymogów nakładanych na usługodawców podlegających notyfikacji, o której mowa w art. 15 ust. 7 i art. 39 ust. 5 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym (Dz. Urz. UE L 376 z 27.12.2006, str. 36).

Projekt nie wywiera wpływu na obszar danych osobowych. W związku z tym, nie przeprowadzono oceny skutków ochrony danych osobowych, o której mowa w art. 5

ust. 10 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.).

Jednocześnie należy wskazać, że brak jest możliwości podjęcia alternatywnych w stosunku do uchwalenia projektowanej ustawy środków umożliwiających osiągnięcie zamierzonego celu.